

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg vil først takke ministeren for det svar, han gav i begyndelsen af debatten. Jeg synes, at det lyder, som om ministeren gerne vil det her område og også gerne vil lægge sig i selen for at skaffe noget økonomi i de forhandlinger, der kommer. Jeg hørte heller ikke ministeren definere spørgsmålet om privat/offentligt på samme måde, som Socialdemokratiets ordfører gjorde.

Så vil jeg sige, at CD jo gik til nogle finanslovforhandlinger og på et tidspunkt for et par år tilbage fik penge til hospiceområdet. Jeg tror, det var 10 mio. kr. Det var, hvad vi kunne få. Og man skal som regel jo ikke tage mere, end man vil have med hjem fra en sådan forhandling, for der er jo en hel del ting, man så skal lægge navn til. Men det var, hvad det blev til, altså 10 mio. kr.

Derudover kan jeg huske, at jeg i 1979, i øvrigt med Socialudvalget, var i London og se på hospicer, så ideen er jo gammel og god, og så blev den implementeret herhjemme. Et af skridtene på vejen var bl.a. plejeorlov for pårørende til døende på et meget tidligt tidspunkt. Og jeg har nogle gange spurgt mig selv, om det, jeg gjorde, nu var rigtigt, nemlig at CD betalte flybilletten til hr. Jørgen Winther, så han kunne komme her over til Folketinget. Men det kan enhver jo gøre op med sig selv. Men i hvert fald var det jo begyndelsen til en egentlig debat om at tage vare på de mennesker, der skal dø.

I den her rapport, der er kommet, ligger en lang række rigtig gode anbefalinger, men det kommer selvfølgelig an på finansieringen af dem, om vi kan klare det, og i hvilken takt vi skal sætte det i gang, for vi har herfra jo ofte debatteret andre ting, vi også gerne vil. Men CD lægger gerne navn til det i finanslovforhandlingerne, for det er jo dér, det skal løses.

Det er et meget dyrt og meget, hvad kan man sige, prætentivt forslag, som vil det hele. Jeg vil tro, at vi bliver nødt til at sætte det i gang lidt efter lidt.

For det er jo sådan, at det, der er i dag, er jo nogle meget skæve tilbud. Alle amter benytter dem, og der er i realiteten kun fem. Så det giver jo nogle besværligheder, det giver nogle rejser, det giver også meget klart en selektion af de mennesker, også pårørende, der har kræfter til det.

Vi ville egentlig gerne have nogle flere hospicer ind under fritvalgsrammen, og her tænker jeg på, at der er meget grøde i det og meget vilje hos de frivillige ildsjæle. Der er Den Grønne

Port, Hospice-Center, Sydvestjylland, der er Thyholm Hospice, som har ligget i tæt kontakt med alle ordførerne, der er Støtteforeningen Hospice i Odder og Center for Bevidst Liv og Død, og der er givetvis flere. Det var, hvad der var på nettet, og der kan man som regel få nogle rigtig gode informationer. Så egentlig ville jeg gerne det.

Det har aldrig været væsentligt for CD, om det var offentligt eller privat, men det, der er så utrolig vigtigt, er, at fundatsen, målsætningen og idégrundlaget bevares. Det må meget gerne ligge uden for et hospital, bestemt da. Og jeg forstår også den segregation, der er mellem palliative senge og hospicesenge. Så det palliative kunne sagtens foregå på sygehuse, og så kan hospicesengene være udenfor. Det er der jo heller ikke noget i vejen med.

Jeg er stødt på nogle ting i rapporten: Den mangel på viden om egen læges hjælp og overenskomsten der. Den synes jeg virkelig er problematisk.

Så nævner man også i rapporten, at det, det kniber helt gevaldigt med, er samarbejde og koordination på området. Og der vil CD da meget gerne have, at det bliver som på f.eks. Kamillianergården, at det er hospice, der får til opgave at uddanne f.eks. hjemmesygeplejerskerne, og at det er hospice, der koordinerer de udgående team. Det kan man sagtens gøre, hvis man vil det.

Det, jeg gerne vil sige samlende her til sidst, for jeg kan se, at nu lyser den, er, at jeg er nervøs for, at hele grundideen og hele den kultur, som er nu på det, der naturligt er det private område – for det er jo det, vi har, og så Bispebjerg, som også er godt – skal drukne i amtslig administration og ensretning. Det vil jeg så nødig have. Jeg vil så gerne have, at tilbudene også er meget forskellige, men at man får løst problemet omkring finansieringen. Det er vel det væsentligste.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg synes, det lød på fru Yvonne Herløv Andersen, som om de to partier, Socialdemokratiet og CD, ikke står særlig langt fra hinanden i oplevelsen af behovet for, hvor mange senge der skal være; hvad er befolkningsgrundlaget på området for hospicesenge og palliativ indsats? Jeg synes også, jeg hørte fru Yvonne Herløv Andersen sige, at alle de gode intentioner ikke må drukne i amtslig ensrettedhed. Det er vel også egentlig det, vi lægger op til i vores vedtagelse. Vi skal